

ב"ל (תל-אביב-יפו) 58416-03-11 - שלום הלר נ' המוסד לביטוח לאומי

ב"ל (תל-אביב-יפו) 58416-03-11 - שלום הלר נ' המוסד לביטוח לאומימחוזי עבודה תל-אביב-יפו
ב"ל (תל-אביב-יפו) 58416-03-11

שלום הלר

ע"י ב"כ - עו"ד לנג

נגד

המוסד לביטוח לאומי

ע"י ב"כ - עו"ד הררי

בית דין אזורי לעבודה בתל-אביב-יפו

[14.02.2013]

כב' השופטת רות צדיק

נציג ציבור (עובדים) מר אלכסנדר לזין

החלטה

1. השאלה הדרושה להכרעתנו בתיק זה הינה האם יש להכיר באירוע אשר ארע לטענת התובע במהלך עבודתו ,

כתאונת עבודה.

תמצית טענות התובע:

2. התובע עבד בזמנים הרלוונטיים לתביעה כסגן מנהל חטיבת הביניים אלון גינצבורג , בעיר יבנה.

לפני כ-6 שנים כאשר בקש לפרוש מעבודתו. נציגי הסתדרות המורים ייעצו לתובע לחתום על הסכם רציפות זכויות

פנסיה וכך עשה. לימים הסתבר כי הייעוץ היה שגוי על כן פנה להסתדרות המורים בבקשה לבטל את ההסכם.

3. ביום 13.5.10 נשלח אל התובע מכתב בו הובהר כי לא ניתן לבטל את ההסכם הרציפות ומשמעות הדבר כי הפיצוי

העודף לו היה זכאי לא ניתן למימוש עד גיל 67 וכפועל יוצא מכך יהיה על התובע לחיות במצוקה כלכלית בשל קבלת

סכום כספי מינימלי. התובע קבל את הבשורה באופן קשה בפרט משסבר כי פנייתו להסתדרות המורים תענה בחיוב

על כן, היה כעוס ונסער מעצם ההודעה.

4. לאחר אירוע זה חש התובע כאבים ולחץ בחזה , חוסר חמצן , אשר חלפו וחזרו לסירוגין . משהתחושות חלפו באופן

זמני , החליט להמשיך בשגרת חייו.

5. לאחר האירוע הנזכר לעיל המשיך התובע בשגרת חייו, התמקד בעבודתו לקראת סיום שנת הלימודים אשר הייתה

שנת הלימודים האחרונה בתפקידו כאיש חינוך.

6. ביום 13.6.10 בשעה 9:00 לערך, סייר התובע בית הספר. במהלך הסיור התבקש על ידי אחת המורות להיכנס לכיתה ולהורות לתלמידה מבין התלמידות לחדול להפריע למהלך השיעור. המורה הבהירה כי התלמידה התחצפה ומנעה את ניהול השיעור כסדרו.
- התובע פנה בנעימות אל התלמידה ובקש כי תחדל מהתנהגותה. בתגובה החלה התלמידה להתחצף והשמיעה ביטויים קשים כגון: "מי שואל אותך", "מה אתה מתערב", "זה לא ענייך" ועוד שלל ביטויים קשים.
7. בשל התנהגות התלמידה התובע כעס ודרש כי תחדל מהתחצפיותיה אולם התלמידה המשיכה באופן בוטה תוך שהיא מבהירה כי היא "לא שמה עליו". בשלב זה בערה חמתו של התובע אשר לא ידע את נפשו מרוב כעס ובושה בהיותו איש הוראה משך 44 שנים ומעולם לא דברו אליו באופן כה בוטה וקשה.
8. מיד לאחר המקרה שב התובע למשרדו כשהוא חש בכאבים בחזה בעוצמה רבה אולם לא קשר אותם לאירוע, שעה שחודש טרם לאירוע חש כאבים בחזה אולם לא בעוצמה אשר חש עקב האירוע עם התלמידה.
- התובע פנה מידית מבה"ס, לרופאת המשפחה אשר הפנתה אותו למרכז הרפואי קפלן, שם התברר כי לקה באוטם שריר הלב.
9. לטענת התובע משלא נחקר בנוגע לאירוע הראשון משמעות הדבר כי הנתבע קבל את גרסתו על כן, התייחסו טענותיו לאירוע השני בלבד.
- עוד נטען כי גרסת התובע בפני חוקר המוסד בתצהירו ובחקירתו הנגדית לא נסתרה כלל וכלל.
- כמו כן עדות הגב' סדיקה, עדה מטעם התובע, לא נסתרה ותמכה בגרסת התובע על פיה מדובר באירוע חריג ולא שגרתי בעבודת התובע.
10. התרגזותו הסובייקטיבית של התובע אשר נתמכת בגרסתו ובעדותה האובייקטיבית של העדה, מלמדת כי התובע הוכיח כי ארע אירוע חריג ביום 13.6.10.
11. לעניין התייעוד הרפואי "השותק" טען התובע כי עת הובהל לבית החולים חשש לחייו על כן לא קשר בין האירועים בעבודתו ובין האירוע הרפואי ממנו סבל.
- לסיון הפנה ב"כ התובע למספר הלכות על פיהן במקרה של ספק באם מדובר באירוע חריג אם לאו, יש להעביר את התיק למומחה רפואי.
- תמצית טענות הנתבע:
12. התובע לא הוכיח קיומם של אירועים חריגים תוך כדי ועקב עבודתו מועדם ונסיבותיהם.
- עוד נטען כי האירוע הראשון רחוק כרונולוגית מהאירוע הלבבי אשר עבר התובע על כן, אינו יכול להיחשב כפגיעה בעבודה. בנוסף נטען כי התובע היה נתון במתח מתמשך שאינו אירוע חריג מעצם הגדרתו.

13. לטענת הנתבע בטופס התביעה אשר הוגש לנתבע ביום 23.8.10 נרשם כי התובע עבד בבית הספר גינזבורג ביבנה וביום 13.6.10 עבר אוטם שריר הלב לאחר אירוע חריג וקשה של התרגזות, אולם שעת האירוע לא נרשמה. בהמשך הטופס נראה כי פרק המעביד לא מולא על ידו, אם כי נחתם על ידו ללא הערות. מכאן עולה כי בטופס התביעה התובע לא טען לשני אירועים נפרדים אלא הגדיר אירוע אחד בלבד. טופס התביעה הוגש על ידי ב"כ התובע אליו צורף תצהיר בו נטען לראשונה כי חודש לפני כן נתנה לו תשובה שלילית מנציבות שירות המדינה בעקבותיה חש לחץ וכאבים בחזה אשר חלפו לאחר זמן מה.
- עוד נטען כי לא צורף מסמך כלשהוא ממנו נלמד כי בעקבות ההסכם עליו חתם התובע נדרש הוא לחיות במצוקה כלכלית.
14. הביטויים הנזכרים בתצהיר התובע ומיוחסים לתלמידה אינם יכולים להיחשב כביטויים קשים אף לא בדוחק. מדובר בהתחצפות אך לא בביטוי יוצא דופן או חריג בנוף בתי הספר בישראל. כעובד מערכת החינוך משך 44 שנים, נתקל התובע ללא ספק בביטויים קשים יותר בפרט שעה שהתובע היה אחראי על תחום המשמעת על כן, ניסיונו להציג את התחצפות התלמידה כאירוע חריג יסודו בייעוץ משפטי אשר ניתן לו.
15. עדת התובע חזרה על גרסתו אולם לא נקבה בביטוי כלשהוא אשר שמעה במו אזניה מכאן עולה כי התובע ניסה בדיעבד, לדמות נופך של חומרה וחריגות לאירוע שגרתי המתרחש בין כתלי בית הספר.
16. בנוסף, גרסת התובע בעניין האירוע החריג אינה נזכרת כלל במסמכים הרפואיים הסמוכים לאירוע. בהפניה למיון נרשמה אנמנזה סותרת ממנה עולה כי לפני שלושה שבועות החלו לחצים בחזה, בצוואר ובאוזניים כתוצאה ממאמץ אשר ההחמרה בכאבים החלה כיומיים קודם לכן בעקבות ארוחה. משטענות התובע בפניה הראשונה לרופא סותרות את כל טענותיו העובדתיות בתצהיר, יש לקבוע כי לא הרים את נטל ההוכחה בתיק. כמו כן גם במסמכים רפואיים מאוחרים יותר אין כל אזכור לאירוע בעבודה.
- בסיכום המחלה בבית חולים קפלן נכתב כי הכאבים החלו לפני כחודש אך לא בעקבות התרגזות אלא בעקבות מאמץ. עוד נכתב כי ההחמרה החלה לפני כיומיים בעקבות ארוחה ולא כתוצאה מהתרגזות.
17. מהתיעוד הרפואי עולה כי אין בידי התובע כל מסמך רפואי מזמן אמת המזכיר אירוע עבודה או התרגזות. המסמכים הרפואיים עניינם במאמץ או ארוחה ולא במועד הנטען על ידי התובע.
- דין והכרעה:

18. בפתח הכרעתינו נציין כי בטופס התביעה לנתבע, התייחס התובע לאירוע אשר ארע ביום 13.6.10 אולם, בנספח לטופס התביעה פרט טענותיו לעניין האירוע מיום 13.5.13. משעסקין באירוע אשר ארע כחודש טרם המועד בו לקה התובע באוטם ואינו סמוך למועד בו אירע האוטם בסמיכות של ימים (לענין זה ראו: דב"ע/מה 0-132 חנה גדנסקי- המוסד, לקט פסקי דין בהוצאת המוסד 52.114), ושעה שלא אחת נקבע כי פרק זמן של שבוע ימים בין אירוע מרגש לבין בא האוטם, מנתק את האפשרות לקשר סיבתי בין באירוע בעבודה לבין האוטם (ראו: דב"ע מז/0-69 המוסד - מקס גלזברג פד"ע יט 234), סבורים אנו כי משחלף חודש ימים בין האירוע מיום 13.5.10 לבין בא האוטם ביום 13.6.10 ובמהלך תקופה זו לא נשמעו עדויות מהן ניתן ללמוד כי מדובר בתהליך שהחל חודש טרם פרוץ האוטם דהיינו "אוטם מאיים", יש לדון בשאלה היחידה והיא האם האירוע מיום 13.6.10 הינו בבחינת אירוע חריג בעבודה.

19. ההלכה הפסוקה קבעה לא אחת כי "על מנת שאירוע בעבודה יהיה קשור קשר סיבתי להופעת האוטם, האירוע צריך להיות "סמוך" להופעת האוטם, וגם נפסק כי "סמוך" נמדד בשעות ובימים, ולא בשבועות (ראו: דב"ע/מה 0-132 חנה גדנסקי - המוסד, לקט פסקי דין בהוצאת המוסד 52.114).

פרק זמן של שבוע ימים בין אירוע מרגש לבין בוא האוטם, מנתק את האפשרות לקשר סיבתי בין האירוע בעבודה לבין האוטם" (ראו: דב"ע מח/0-69 המוסד - מקס גלסברג פד"ע יט 234; דב"ע מו/0-36 שרה אלין - המוסד לקט 52.116; דב"ע מג/0-54 אפרת ורדי - המוסד, לא פורסם).

כמו כן נקבע כי קביעת חריגות האירוע ועוצמתו תקבע סובייקטיבית לגבי האדם שבו מדובר (ראו: עב"ל 188386-12-10 קונסטנטין ז'ירנובסקי- המוסד, לא פורסם).

20. התובע העיד בפנינו כי אכן נתקל באירועים בהם תלמידים התנהגו בצורה חצופה אולם המקרה הזה כדבריו "עבר כל פרופורציה..... זה היה אירוע שחרג מכל פרופורציה, הייתי בהלם איך היא דברה אלי. איזה קללות ואיזה פה מלוכלך" (עמ' 4 לפרו' שורות 3-5).

ובהמשך העיד "היא אמרה לי ללכת לעזאזל. לא הכנסתי זאת לתצהיר כי לא רציתי לכתוב זאת. כב' בית הדין אני לא עמדתי אף פעם במצב כל כך קשה בהתבטאות כזאת קשה. זה זעזע אותי עמוקות" (עמ' 4 לפרו' שורות 8-10). בהמשך הבהיר כי מעולם לא דברו אליו כפי שהתבטאה אותה תלמידה (עמ' 4 לפרו' שורה 17).

21. עדת התובע הגברת סדיקה העידה כי לא שמעה את דברי התלמידה אולם היחס שלה אל התובע היה מזלזל מעדותה עולה כי התלמידה אכן דברה אל התובע בזלזול ונקטה בביטויים פוגעניים כגון: מי אתה?, אל תדבר אלי, לא אעבור מקום וכד' (עמ' 10 לפרו' שורות 16-18).

22. אשר לאנמנזה הרפואית בה נרשם עם הגעתו לבית החולים כי יומיים קודם לכן היו לחצים בחזה לאחר הארוחה, העיד התובע כי: "כשהגעתי לבית החולים הראש שלי לא היה בזה. רעדתי על עצמי. לא ידעתי מה יהיה אתי. שאדם בהתקף הראש שלו לא צלול לחשוב ולתת פרטים. הייתי בחרדה עצומה ולא ידעתי מה יהיה אתי. לא חשבתי שאני צריך לספר על הדברים הללו" (עמ' 6 לפרו' שורות 3-5). בהמשך עדותו הבהיר כי יומיים קודם לכן סבל מלחץ אשר חלף (עמ' 6 לפרו' שורה 7).

23. משנשאל התובע מדוע לא ספר לאחות קופת חולים (אליה פנה סמוך לאירוע) על המקרה עם התלמידה השיב: "לא חשבתי לומר לה זאת בגלל שרבותי עם תלמידה לא חשבתי שזה קרה לי בעקבות זאת" (עמ' 8 לפרו' שורה 5).
24. ערים אנו לעובדה כי אכן האירוע המתואר עם תלמידת בית הספר לא נזכר באנמנזה הרפואית. כמו כן התובע התייחס ללחצים אשר חש יומיים קודם לכן במהלך ארוחה. עם זאת הלכה ידועה היא כי משקלה של האנמנזה אינה מאיינת ראיות אחרות המוכחות בפני בית הדין, אלא משמשת כאחת העדויות והראיות, מתוך המכלול הכולל של הראיות שבפני בית הדין. על כן, לא בכל מקרה יש ליתן לאנמנזה משקל מכריע לדחיית התביעה כל אימת שלא מזכיר מבוסס במפורט, בהיותו בבית חולים, את אירועי העבודה (ראו: עב"ל 37/03 משה פרומברג- המוסד, לא פורסם). בעניינינו, התובע העיד כי באותם רגעים לא נתן דעתו לאירוע עם התלמידה ולא חשב כי יש קשר בין הדברים. עדותו בעניין זה הייתה אמינה ועקבית על כן במכלול הראיות שהוצגו בפנינו לרבות סמיכות הזמנים בין האירוע לקרות האוטם, לא מצאנו כי יש לדחות התביעה על יסוד הרישום במסמכים הרפואיים.
25. לאמור לעיל יש לצרף את העובדה כי האירוע ארע סמוך לוויכוח עם התלמידה ולא במרחק זמן מאותו אירוע. הלכה ידועה היא כי סמיכות זמנים בין באירוע לבין הכאבים מהם סבל המבוטח משמשת ראשית ראיה המצדיקה מינוי מומחה יועץ רפואי (ראו: עב"ל 367/99 מוחמד מאגד מחאמיד - המוסד, לא פורסם). עובדה זו בנסיבות מקרה זה פועלת לטובת המבוטח.
26. לא נעלמה מעניינו טענת הנתבע כי עדת התובע לא שמעה את הדברים באוזנייה אולם, משהעדה הבהירה כי שמעה את היחס המזלזל של התלמידה לרבות הביטויים אשר שמעה באזנייה, סבורים אנו כי עדותה תומכת בגרסת התובע.
27. עוד נבהיר כי לא מצאנו ממש בטענת המוסד על פיה משהתובע היה אחראי משמעת, היה רגיל לביטויים קשים אשר נשמעים לא אחת בבתי הספר.
- העובדה כי בבתי הספר ננקטת לעיתים אלימות מילולית ולמרבה הצער אף פיזית כלפי סגל ההוראה, איננה מלמדת על מציאות נורמטיבית תקינה אליה "התרגל" צוות ההוראה, כגישת הנתבע.
- הדעת נותנת כי התובע בתפקידו כסגן מנהל חטיבת הבינים בבית הספר ואיש הוראה מזה כ- 44 שנים, אכן חווה אירוע חריג באופן סובייקטיבי עת נתקל בתלמידה הנוקטת כלפיו בלשון מזלזלת וחצופה, ממאנת לשבת במקומה ולא סרה להוראותיו, כל זאת בנוכחות המורה ויתר תלמידי הכיתה.
28. לאור האמור לעיל, שעה שעדות התובע אשר ליחס המזלזל והאמרות אשר הופנה אליו על ידי התלמידה לא הופרכה ונתמכה בגרסת עדת התובע; מששוכנענו כי דברי התלמידה במועד, במקום ובפורום בו נאמרו אכן מהווים אירוע חריג אשר אינו מתרחש כדבר שבשגרת העבודה היומית של התובע; לאור סמיכות הזמנים בין האירוע החריג לבין הכאבים מהם סבל התובע, סבורים אנו כי יש להורות על מינוי מומחה רפואי אשר יבחן את שאלת הקשר הסיבתי בין האירוע הנתען לבין אוטם שריר הלב ממנו סבל התובע.
- החלטה בדבר מינוי מומחה רפואי תשלח לצדדים בנפרד.
- ניתן היום, ד' אדר תשע"ג, (14 פברואר 2013), בהעדר הצדדים וישלח אליהם.